

πιον περιμένωντας τους αυτούς πιστώσαντα στον έλασθον της ήρωος και τη σανστότη μισθολογική διεύθετης της πλοιάριας. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ο «Ορέστης» έφερε σε διαδικτύο θέματα τον αιανόδεο ορθολογισμό της επιστημονικής και...

κής...

Αν το ίδιο ινέ ποιο... για την ποστή της πλοιάριας ραπτόν μα θραπτήν ν... την είναι οι «καί οι» και ποιοι οι «καί οι» του έργου. Η δράση προσφέρει μια σειρά ανατριχιστικών εγκλήματα, πρέξεις θλίψης και δόλου. Είναι διασκόλο θμάτα, ποιό είναι τα θύματα και ποιοι οι θύτες στο παρατελέντο αυτό μακελειό. Στην αρχή αιωνιόμαστε συμπόθεια για τον Ορέστη και την Ήλεκτρα, που υποφέρουν τη μητέ-

Ελένη, βα γίνει θεά και θ' αναληφθεί στους ουρανούς να κατοικηθεί με τιμές και δόξες ανάμεσα στους αιλανάτους! Πάς να μην επαναστατήσει ο σύγχρονος ορθολογισμός...

η ουαία. Η φραγή πιστοποιήσεις περιλαμβάνει, με ασφαλεία και σιγονιά, σίγουρα, άλλα χωρίς υποσία ποιητής πονήσε. Οι χαροκτήρες επινοεύταις ψυχολογικά, με μπλός οι με κορυφαίους το Νικότα, Ορέστης (Ορέστης), και τη Μαρία - λέκτρα, έπαιξαν με δεξιότητα στοιχικό δράμα του 19ου αιώνα, με την τραγουδιά ο σκηνοθέτης, εφασά στο σημείο ν' αποκαθίσει την θρησκευτική σημασία της πονήσεως, με την πονήση της μάρτυρας.

Ο Σωματίστης ήταν πρεσβύτερος ορθολογιστής, και ήταν άνως και μέγιστος της. Αυτό σημαίνει ότι ήρθε τη συλλογή και την ηθική της καταδίκης την έλλειψη πράσης στην πολιτική ζωή. Και πρέσευε τον ορθολογισμό και το μέτρο στις ανθρώπινες διασολήσεις. Ήστερο θύμα όμως ότι στο τελευταίο σημείο της μάρτυρας

τη ζωή κι αποτελεί μας. Ότι ο δινάριος υπαρχεί, είτε τις οι είτε από τον ανέγνωστη ότι ακόμη ποιητής της αρχαιότητας της Αρχαίας Ελλάδας, οι μέρες του κατίστανται έπισημα ένα ένα πους της Μακάριξ συλλέψει των μπορούς της πενιάσματος, με την πονήση της πονήσεως, ένα εργο βιτρούλης κακεντρέχειας, ένα έργο χωρίς τον παραμυθό βετύλικο χαρακτήρα.

Κριτήτε! Την ίδια εποχή το Εργο Βιτρούλης έβασαν το έργο. Το τραγούδι του Παπαδόπουλου δεν ταράζει. Χτενικήν για

ΤΕΧΝΕΣ & ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ερωτικά menhir

Στο κέντρο σύγχρονης τέχνης της Ιλεάνας Τούντα, η έκθεση της Λήδας Παπακωνσταντίνου, δουλειά των δύο τελευταίων χρόνων, ουσιαστικά αντιπροσωπεύει μια θεματική ενότητα δοσμένη διττά: ζωγραφικά και γλυπτικά. Ο κύκλος ή, μάλλον, το τρίγωνο, παραμένει συγκεκριμένα ερωτικό, συνέχεια και επέκταση της προηγούμενης δουλειάς της με τις καρδιές και τα βέλη. Στοιχεία από την προηγούμενη δουλειά της διατηρούνται και στα τωρινά ζωγραφικά έργα που παρουσιάζουν έναν περισσότερο αφαιρετικό χαρακτήρα.

Στη γλυπτική η αναφορά είναι σαφέστερη και πιο συγκεκριμένη. Το ίδιο και η πρόκληση, μορφοπλαστική ή άλλη. Παράλληλα, εύκολα γίνεται και η παραπομπή στα menhir — προϊστορικά μεγαλιθικά μνημεία της Βρετανίας και του Καρνάκ — από «όρθιο λίθο». Η μεταφορά απλή και όχι ιδιαίτερα δύσκολη. Βέβαια, αναπόφευκτα, δεν υπάρχει η σχέση του χώρου με αυτά τα κομμάτια που βρίσκονται «d'épreuves» έξω από το «φυσικό» τους περιβάλλον.

Από την άλλη πλευρά, θεματολογικά, ο πολιτισμός και ο φεμινισμός μας, φαίνεται να διεκδικούν τις δικές τους ερμαϊκές στήλες. Γιατί όχι: Μόνο που το πανάρχαιο αυτό σύμβολο γονιμότητας δεν την εγγυάται οπωσδήποτε και στη μεταφορική της έννοια.

από τη Βιβή Βασιλοπούλου

Πορτρέτα

«Το πορτρέτο είναι ένα ψυχογράφημα», ένα σημείο συνάντησης εσωτερικού και εξωτερικού «τοπίου».

Το πορτρέτο «φωτογραφικό», ιδεαλιστικό ή «εικαστικό» είναι, πάντα, μια πρόκληση για τους καλλιτέχνες, και ένα πεδίο άσκησης για την απόκτηση μιας «ειδικότητας» που γνώρισε περιόδους μεγάλης ακήμης στην ιστορία της Δυτικούρωπαϊκής Τέχνης.

Αλλά υπέροχα δείγματα πρωτογραφίας έχει κληροδοτήσει στους νεότερους Έλληνες καλλιτέχνες και η ζωγραφική μας του περασμένου αιώνα, ενώ δεν έλειψε και από τη σύγχρονη τέχνη μια πολύπλευρη προσέγγιση αυτού του ανεξάντλητου θέματος. Από τα πορτρέτα του Μπουζιάνη, για παράδειγμα, ως τα πορτρέτα του Τσόκλη

Ο ζωγράφος Μάκης Θεοφιλακτόπουλος μαζί με τη Λήδα Παπακωνσταντίνου στα εγκαίνια της έκθεσής της

